

Ігор Качуровський спочив у Крутах

У селі Крути, де свого часу юні українці до кінця протистояли російським загарбникам, у День свободи поховали видатного поета Ігоря Качуровського.

На цю подію зібралось близько тисячі людей, серед яких — письменники й шанувальники творчості Ігоря Васильовича з різних куточків України: поети й перекладачі з Києва — Олена Бросаліна, Олександр Шугай, Теодозія Зарівна, Софія Майданська, професори Микола Тимошик та Олександр Астаф'єв, театральний режисер Сергій Архипчук, волинська письменниця Олена Криштальська. З Чернігова завітали Шевченківський лауреат Дмитро Іванов, голова Чернігівської обласної організації НСПУ Олена Конечна, Михась Ткач та Вікторія Солонікова. Зі Львова — поет і доцент Католицького університету Богдан Завідняк. Брав участь у події й прибулий з Німеччини син поета Леонардо Качуровський, який висловив щире подяку землякам батька.

Спершу службу Богу в тутешньому храмі відслужив архієпископ Чернігівський та Ніжинський Євстратій (Зоря). Потім процесія пройшла центральною вулицею Крут до річки Остер. Тут, на

березі річки, неподалік хати, яку збудувала ще 130 років тому прабабуся поета, за його власним заповітом і знайшов вічний притулок видатний «останній неокласик» нашої літератури. Прах його поховали у свіжому величному кургані. Більшість присутніх, зокрема промовців, особисто знали Ігоря Васильовича, тому згадували, скільки поневірянь приготувала свого часу доля поетові: народжений неподалік, у Ніжині, він провів у Крутах не один рік свого дитинства, але потім у його житті переважали випробування, поневіряння, переслідування й часті втечі від більшовиків, пізніше випав табір для переміщених осіб в Австрії, вимушений переїзд за океан, а 1969

року — повернення до Європи, в Мюнхен, де влітку цього року на 95-му році життя перестало битися серце поета.

Він вважав, що найбільшою цінністю на Землі є людина, і це промовисто звучить у його поезії, прозі й публіцистиці. За всіх режимів поет не поривав зв'язків з рідною землею, «селою свого дитинства», допомагав йому — про це нагадали зібранню голови районної та сільської рад.

Потім відбулося багатолюдне зібрання у сільському клубі, де лунали твори Ігоря Качуровського, виступи письменників, стрілецькі й козацькі пісні у виконанні хору Ніжинського училища культури та мистецтв імені Марії Заньковецької.

Присутні відчували, що подумки разом із ними багато відомих людей: долучилися до величавих похоронів й колеги з Аргентини, де не один рік прожив поет, — в озвученому листі з Буенос-Айреса говорилося, що в Аргентині вже відправили панахиду за Качуровським і що тамтешніх колег «нерозривно єднає з Крутами й Україною постать незабутнього Ігоря Васильовича». Іван Драч, який особисто теж не міг бути присутнім у Крутах, надіслав сюди телеграму. У всіх учасників поховання переважало відчуття, що віднині в Крутах з'явився ще один притягальний центр духовності й невмирущої пам'яті. Воістину вічна пам'ять великому європейському українцеві!

Станіслав БОНДАРЕНКО